

Varkens zijn cool (Ron Broekhart)

Op onze zoektocht naar het huis van onze dromen hadden we een keer een afspraak in een klein dorpje op de Veluwe. Een prachtig vrijstaand huis midden in het weiland met een lange oprijlaan en in de verte de contouren van een ander dorpje zichtbaar, heel idyllisch. Zes kamers, twee badkamers en een inpandige garage met maar aan één kant burens op ongeveer vijftig meter afstand. dat moet kunnen stelde ik mijzelf gerust.

Nadat alle inschrijvingen door de makelaar waren gescreend was ik toch nog even gebeld. We waren een goede kandidaat, vertelde hij, maar de eigenaar twijfelde nog even over de aard van de videoproducties die ik als werkzaamheden had opgevoerd, want het produceren van sexfilms kan beslist niet in de polder. Nadat ik hem had gerustgesteld dat het om allerlei bedrijfsfilms ging en vooral veel yoga, konden we afspreken. We waren er die dag al vroeg en roken bij het uitstappen al meteen de specifieke geur van koeien ondanks dat er geen koeien in de weilanden te zien waren. Maar dat was nou eenmaal de geur van de polder, legde ik mijn vrouw nietsvermoedend uit. Beter dan de lucht van Pernis, toch? Zoals de foto's al aan gaven, was het huis echt een plaatje. Maar ik had voor de zekerheid ook nog even een satellietfoto bekeken en had aan de andere kant van het huis van de burens twee hele grote gebouwen zien liggen. Ik hoopte uiteraard stallen voor de opslag van hooi of zoiets, maar hield er angstvallig ook rekening mee dat het wellicht ook voor varkens of kippen zou kunnen zijn.

Na ongeveer tien minuten kwam de buurvrouw aanlopen met de sleutel van het huis, zij bleek de eigenaresse te zijn. Mijn oog viel meteen op haar prachtige zwarte T-shirt met in roze de tekst '*varkens zijn cool*'. Ik kon mij haast niet voorstellen dat een varkensboer die een paar duizend varkens vet mest voor consumptie in een schuur zonder daglicht een vrolijk T-shirt draagt met zo'n mooie tekst. Ik haalde dan ook opgelucht adem en fantaseerde dat het bedrijf van de burens dan wellicht een knuffelboerderij voor verstandelijk gehandicapte kinderen zou zijn. Dát straalde het shirt uit. Voordat ik mij had voorgesteld had ik al besloten mij dan als vrijwilliger op te geven als we zouden besluiten daar te gaan wonen. Maar mijn wereld stortte in toen mijn angst toch op waarheid bleek te berusten. De aardige buurvrouw vertelde meteen heel openhartig dat we beslist geen last zouden hebben van de tweeduizend vleesvarkens, zoals zij ze noemde, omdat de megastallen over een prima afzuigstelsel beschikte en dat ze gestopt waren met het houden van zeugen. Zelfs de vrachtwagens voor het transport zouden niet te zien zijn welke helemaal aan de achterkant van de stallen werden geparkeerd. Ze zouden er in ieder geval alles aan doen om het ons naar ons zin te maken en activiteiten welke het daglicht niet kunnen velen, vakkundig aan het oog te onttrekken. We moesten als enige burens in het weiland toch goed met elkaar om kunnen gaan.

We waren zo van slag dat we niet eens meer durfden te zeggen dat we vegetariërs zijn en niet begrepen waarom zij dat T-shirt droeg. We snapten uiteraard wel dat varkens cool zijn, maar niet om onder erbarmelijke omstandigheden vet gemest te worden en op te vreten. Dat is toch hypocriet. Dat de bedenker van deze quasi slimme slogan uit de hoek van de vleessector komt is mij duidelijk, maar wees eerlijk en verzin een ander excuus. Desnoods dat het goede business is, maar niet impliceren dat varkenshouders uit eigen ervaring er achter zijn gekomen dat varkens een hoog knuffelgehalte hebben. Zo stom zijn we nou ook weer niet. We zijn daar, als lid van de Partij voor de Dieren en bereid om offers te brengen, uiteraard niet gaan wonen.